

4. szám.
Január 28-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Érkövy.

Ismét egy kitünő férfit mutatjuk be irodalmunknak, a kiről méltán el lehet mondanunk, hogy nagy számban szaporodott költőink serege előtt, ő a legelső zászlóvivő, és a helyesebb út megtörője; kinek zászlaján e buzdító jelszó tündöklök: „ifju poéta! haladj — kapálni!”

Műveiből mindenütt ily lelkesítő nézetek tündökölnék elő.

„Ifju poéta, ha már csakugyan énekelni akarsz, ne énekelj zenekíséret nélkül, itt egy Vidacs-féle kukuriczamorzsoló gép: csavargasd melléje ezt!”

„Ifju versíró, ha már csakugyan borrral akarsz énekelni, elébb — nem az, hogy tanul meginni; — hanem tanul meg tülem, hogyan kell azt természeteni, erjeszteni, és fejleszteni? s

csak akkor irj róla, de akkor is csak a „Hon” hirdetményei között, hogy mi az ára egy palacznak?”

„Ifju poéta, ki babérokat akarsz aratni, jer, én elvezetlek oda, a hol megtanulsz babot aratni, és az neked sokkal jobb lesz.”

„Halhatatlanná lenni vágyó ifju, ki örök életet

vívsv ki magadnak, jer, én megtanítlak, hogy időközben, addig is, hogy kell *megélni*?”

„Hazám *költői* hajlammal bíró hölgyei és delnöi; legyek szerencsés nagysádtoknak karomat nyujthatni, hogy felvezessem nagysádtokat a — csirke és liba-*költés* Parnassusára.”

Ily helyes és czélszerű irányban vezetni Érkövy a mostani generációt az irodalom-*rögös*, de Mak-Cormik-féle fogas hengerrel lesimítható pályáján.

Jelenleg is egy igen korszerű és nagy *horderejű* vállalat létrehozásában fáradozik, mely vállalat nem csak arról van alaposan egyelőre biztosítva, hogy írónk *legértékesebb cikkeiket* fogják bele adni, hanem arról is, hogy a közönség tódulni fog azon *olvas-*

mány után, mely neki itt fog nyújtatni.

E korszerű vállalat tudniillik a „*második, szabadalmazott, pesti, ingó zálogházi hitelintézet*,” melyben a közönségnek *pénzt* fognak *olvasni*, s melybe az írók *óráikat* és *téli budáikat* fogják beadogatni.

K—s M—n.

Pangloss.

„Minden úgy van jól, a hogy van!“

Megnyughatom bánatomban . . . .

Itt kilöknek, ott megvernek —

Mondom : így kell lenni ennek!

Hátha ebből jó is válik . . . .

S így azt tartom a halálig :

— Minden úgy van jól, a hogy van!

Zsírom lopja hü eselédem,

S akár meghalhatok éhen . . . .

Így van ez jól! a hü pára

Mért ne gondolna magára?!

Nem is lopta, csak elvette,

Hisz' úgy félig ő szerezte . . . .

— Minden úgy van jól, a hogy van!

Lángot vet a ház felettem,

Mindenemet benn feledtem . . . .

Rám gyújtották . . . be jól tették,

Hogy így éltem megmentették.

Mert hát egyszer — még meglehet —

Reám szakad és eltemet . . . .

— Minden úgy van jól, a hogy van!

Mások ülnek halmaz kincsen,

S nekem egy krajezárom sincsen ;

Lyukat lyuk ér rongyruhámon,

Fogam vaczog, csakugy fázom . . . .

De hát másként hogy is volna ?

Így tudják : ki úr, ki szolgál?

— Minden úgy van jól, a hogy van!

Legyen bajom akármennyi,

Nincsen miért panaszt tenni ;

Hisz ennél több is lehetne ,

S akkor róla ki tehetne ?

Hogyha levágták az orrom :

Jó, hogy még a fülem hordom . . . .

— Minden úgy van jól, a hogy van!

A kik fényvel szemet szúrnak ,

Hívják őket „böles, nagy úr“-nak ,

S a kik rongyban, éhen járnak,

Hívják őket „nagy — számár“-nak . . . .

Amaz nyeri el a babért, —

Ez nem szólhat, — hanem azért

Minden úgy van jól, a hogy van!

Anonymus.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Tehat sajtó-szabadság meglesz ; ez az első jó ujság. Edig in csak kit ujsagot olvastam, a kikinil volt sajtó-szabadság, Pesti Hirnököt, is Biesi Hiradot. Azoknak szabad volt minden. Csudáldkozom magamat, hogy mig izz ok azok, a kik sajtó-szabadsagnak örülnek : mar tudnyilik, hogy masnak izz legyen szabad. Is igazan hatalmasan hozaszoljak. Hirnök barátom uram felköti kardot, is aszt mond : „nem kel am mi rank oktrojalnyi : van nekünk szip sajtó-szabadsagunk, anno einsbol : elő kel venyi aztat!“ Ago gratias humillime. Sajtó-szabadság anno einsbol : librorum regius censor fogja balkezibe ujsagot, jobb kezibe ollot, a mi neki *nem tevezete*, kinyirka belüle ; azutan fog piros blajbaszt, s a mi neki *megtevezete*, kiigazgat bele, a mit nem megértete, írja helyibe mast ; ezt a szot „pap“ mindenüt irgalmatlanul exterminalja nyomtatásbul, mint törtinte Romeo izz Julia darabal, a hol censor Romeonal ezen felkialtasat : „oh te izz rosz *barat* vagy nekem!“ censor kiigazitott így : „oh te izz rosz *szerzetes* vagy nekem!“ izz mikor egy helyen mondanak : „a *sarga* szobaba nem megyek,“

librorum regius censor kiigazitota *csokolade szinü*“ szobanak. Ez izz kedvezs uj esztendei ajandik volna ! No mar ilyen nagyon *ösi szokasokhoz* nem ragaszokodok. — No de megfeleli neki biesi Hirado fainul ! Nix censura ! kopot institutio ! obscurantismus ! Legyen szabadság, tökiletés ! mongya Aurel. Derik gyerek Aurel ! Mongya tovab. Legyen tökiletés szabadság sajtonak — 1852-iki osztrak sajtó-törvények irtelmiben. Kirek a portrimet ide le nem rajzoltatnyi most ; mert abrazatom le nem fir papirosra, let az olyan hoszu ere szora. I kisz ti Hand, euer excedenz ! Így mig izz inkab a Pesti Hirnökhöz megyek. Nem, oda se megyek, ereszenek engemet haza.

Most pedig csinnyaltam egy verset, a kivel megprobalok, menyi szabad a sajtonak ? Ha ez izz körösztül megy, akor jól van. Ez az :

„Horvatoknak vagyon banja,
Magyar ember ezt nem banja,
Nekünk kellene pinzbanya.“

Adig izz, a mig ez meg lesz, maradok

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

A hieroglyphokból.

Az egyiptomi pyramisok hieroglyphjait újabb időkben több tudós le kezdé fordítani érthető nyelvekre. Sok szép tanulni való van azokban. Egy ilyen képirásos kőtábláról ez olvastatik:

„Milyen szép, tudósnak lenni!“

„Minden ember küzd és fárad; csak ő ül, pihen, és nem bánatják.“

„Kinek van jobb dolga, mint neki? talán a hadnagyoknak. Nézzétek, mennyit szenved egy hadnagy.“

„Mig ifju, iskolába zárják, megvérezik, kinűjtják a természet.“

„Azután elküldik Syriába a háboruba. Hegyekre kell neki mászni; kenyerét a karján czepli maga, s iszik poshadt vizet.“

„Ha táborba száll, jön az ellenség, s megfogja, mint egy egérfogóban.“

„Mire visszakerül Egyiptomba, olyan, mint a szű ette fa. Ha megbetegszik, öszvér hátton hozzák haza. A tarisnyáját ellopják, s az inasa elhagyja.“

„Vagy nézzétek a borbélyt.“

„Reggeltől estig nyirni kell neki: kocsmárral kocsmára szaladgál, munkát keresve. Egész napi munkája csak arra való, hogy a gyomrát megtölthesse.“

„Vagy tekintsétek a földmivest.“

„Mig aratásra kerülne a sor, a kukacz kieszeti vetését, barmok lelegelik, rácsik a sáska, ürge, veréb lopja a termést, s ha nem őrzi, ellopják a tolvajok. Mikor aztán learatott, jön az irtók a nagy táblával, s hajtja be az adót. Jönnek vele kísérek pálmabotokkal. Ha nem fizet, lehúzzák, megverik. Megkötözik, lebuktatják a vízbe, és megdömcözkölik. A feleségét megkötik, s a gyerekeiről lehúzzák a kantust. A béresei szétszaladnak, s ott hagyják a cséplést.“

„Mennyivel jobb a tudós dolga; az nem fárad és adót nem fizet. Ezt gondold mag!“

Így olvasható ez az egyiptomi pyramisok oldalán, a mik épültek ez előtt 3000 esztendővel, Brugsch Henrik: „aus dem Orient“ című könyvében adott magyarázat szerint.

A kozák pénzei.

Anno — tudod már mikor? — midőn az a nagy kozákjárás volt idelent, egy városban: hogyan, hogyan nem? az megint nem tartozik a dolgra; muszka testvéreink egy városi iskolamester házát is megszállották. A tudományok embere már jöttük hírére elhordta, a mi vihető jószágga volt, a kincskeresők üresen találtak minden fiókot. Hanem Griczenkónak is van esze; a fiók háta-mögét is megkereste, s meglelé a mi el volt dugva, három csomag szép mindenféle bankó. A mik a bankókra voltak írva, azt Griczenkó elolvasni nem tudta, de látta, hogy a legelső minőségű csak feketével van nyomtatva fehér papirosra: a második minőségű már zöld papirosra volt nyomtatva ezüstös betűvel: a harmadik pedig piros papirosra czifra arany betűvel.

„No, ez az, a mit a magyarok kincseknek neveznek!“

Griczenkó fogá a három csomag értékpapirt és iszákjába tömé.

Következett azután más város, ott beszállásolták utazó vendégeinket rendre. A jámbor polgár, a kihez Griczenkó jutott, tudta, hogy kedvét kell keresni az ilyen úrnak, s főzetett neki jó gulyáshúst, turós csuszát, vinkót is adott mellé, savanyút, de annál többet.

Griczenkó meg akarta mutatni, hogy milyen a gavalér ember, ha pénze van? Nem fogad el semmit ingyen. Elővette hát az első csomag bankót, s nagy büszkén kihúzva belőle három darabot, egyet egyet leereszkedő méltósággal nyomott a gazda, felesége és szakácsnéja markába.

Hát azok, a mint olvassák, a mi a papirra van nyomva, futnak ijedten a konyhába, kappanyt ölnék, palacsintát készítenek; hozzák eléje, jóféle máslással.

Ez is tetszett a kegyelmes úrnak; elkölté. De hogy a szivesség ne haladhassa meg az ő generositását; elővette az ezüstös papirosokat: de már azokból csak ketőt adott ki: egyet a gazdának, egyet a feleségének.

Azok öszszenéznek, fejet csóválnak: valyon mit kellene még neki adni? A pinczében van egy köcsög aludt tej, azt is felhozzák számára.

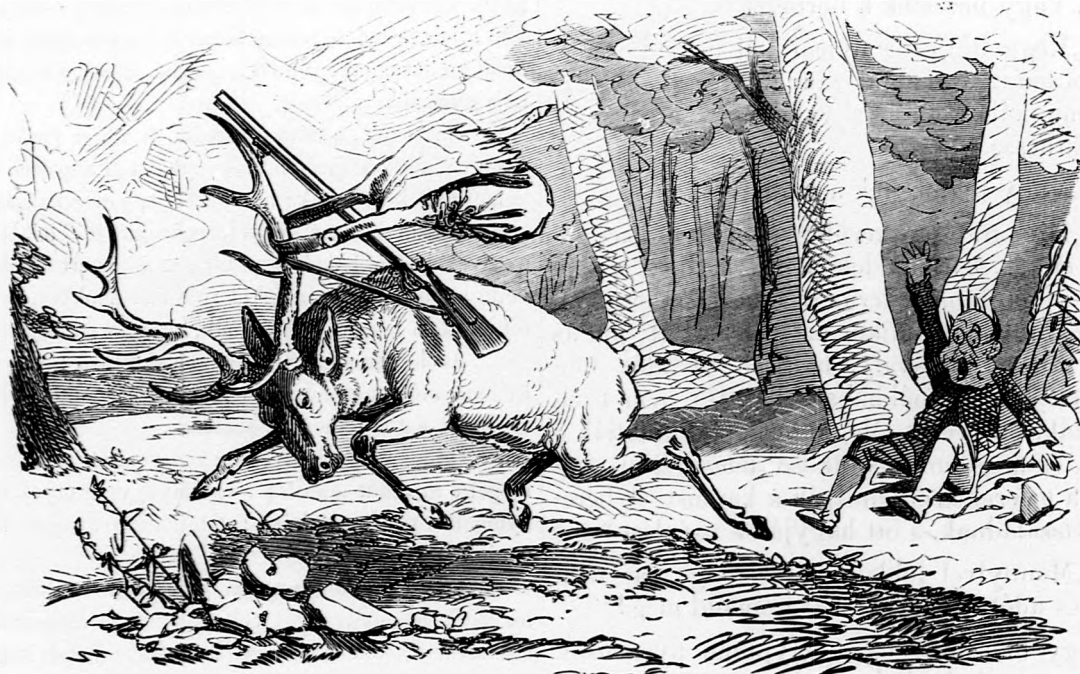
De már ennyi szivesség Griczenkót is megindítá megette az aludt tejet is; s ezúttal egy aranyos bankót nyomott a gazda markába: a minék az nagyon látszott örülni.

... Hát azok a czifra papirosok az elfutott rektor leczkebizonyítványai voltak, a miket correpetitíók alkalmával szokott a kis diákoknak osztogatni, hogy otthon szüleitnek mutassák meg, hogy feleltek? a fekete betűvel az volt írva: „nem jó“, — az ezüst betűvel: „meglehetős“, az arany betűvel pedig: „nagyon jó!“

Baklövy úr válogatott vadászkalandjai.

I. Azt tettem, hogy mikor lesbe álltam, egy káposzta fejet dugtam a puskám végébe. A nyúl megérezte a szagát, odajött, s mikor már elkezdte a káposztát enni, akkor ledurrantottam.

II. Kissé közelítő vagyok; egyszer szarvas-vadászaton elfáradtam, s le akartam egy kicsit heveredni a gyepre, a puskámat, tarisznýámat felakasztottam egy száraz ágra, a bokorban; hát egyszer bokor, száraz ág szaladni kezd mellőlem, egy alvó szarvas agancsa volt a fogas, a mire felaggattam a holmimat; a biz elszaladt a puskámmal, tarisznýámmal együtt.

Baklövy úr válogatott vadászkalandjai.

III. Egyszer kimentünk ketten nyulászni: én, meg a szomszéd árendás. Megláttunk egy fatövében egy nyulat guggolni. Én sietek rálőni: puff! Elhibázom. Utánam az árendás; az is elhibázza. Én ráduplázok. Megint elhibázom. Detto az árendás. Ujra töltünk, újra elhibázzuk. S tetszik tudni, mit csinált a nyúl ez alatt? Elővett egy darab márgát, s annyit rótt a fa derekára, a hányszor elhibáztuk, s mint a lövöldében a Cziler, mutogatta, hogy merre ment a lövés?

IV. Esteli lesben nem igen szoktam meglátni a vadat; nappal is myops vagyok, hát a sötétben, hogy lássak? Attul tartottam, hogy a kutyámat lövöm meg egyszer őz helyett. Végre úgy segitettem magamon, hogy a puskám végére lámpást akasztottam, s a kutyám orrára viaszgyergyát ragasztottam. A siker, mondanom sem kell, hogy nagyszerű volt.

Hogy esaltuk le a nőket a padlásról.

Péter Páltól. *)

Régen, régen volt, de azért igaz, a mit elbeszélék. A Drávához rendeltettünk.

Utunk a szép, a vendégszerető Somogyon vitt Keresztül.

Feltűnő Somogyban a nők beteges színe. Termétkre, mint a férfiak, ők is szálasak, sugárak; de talán a kora házasság miatt arcuk hervatag. A nép, a mint a Drávához jobban közeliténk, mind inkább delibbnek tünt fel. A nők közt nem kevés kitűnő, meglepő szépségre akadtunk.

De a legszebb leányt Baranyában láttam. — Tizennégy éven túl már fejlett a leány, tán azért hervad el oly hamar itt a nő. Korán házasodik a drávamenti nép. A leányt megveszik pénzen, a vásáron. Baranya magyar vidékén a fölserdült leány csakugyan *eladó*. Itt a vásáron szemeli ki magának, s pénzért veszi meg a férj a leányt. Az adott pénz a nőnek egyetlen birtoka lesz, ki aztán férjétől szükségletei fedezésére többet soha sem kap.

Szép a drávamenti magyar leány.

A magyarnők öltözete hófehér, mi napégetett arcaikhoz, éjszemökhez nagyon illik. Szalaggal szegett és kivarrott uju ing, hófehér szoknya (*biklának* nevezik), s király vörös kötény a nő öltözete. A fejkötő olaszmodra egy vékony lapra borított, s a vállakra leomló himzett fehér fátyolból áll.

Már két hete, éltünk e gyönyörű nőekkel egy fedél alatt, a nélkül, hogy szóba álltak volna velünk. Nem férjeik, nem testvéreik, nem kedveseik, kik, mint mozgósított nemzetörök, a megye szélét szállották meg, hanem a tiszteletes ur tiltá el nekik a hozzánk közeledést. Majd minden háznál a családanya, tisztos öreg anyák iátták el a házasszony tisztét, a menyecskék és hajadonok majd mindig a mezőn voltak, s az élet betakarításának nehéz munkáját végezték. Igen késő este tértek haza, s a rövid vacsora után tüstént a ház padlására vonultak, maguk után felvonva a lajtorját. A hajnal már a mezőn találta őket, az ünnep- és vásárnapokat zsoltárolvasással tölték el. Hiában szólt a zene őrnagyunk laka előtt, vagy vásárnap délután a korcsmában, csak a gyerekek gyűltek oda, és ha egy-két kíváncsi özvegy oda vetődött is, tánczra a világért sem tudtuk volna birni.

Míntha ellenség szállta volna meg a helységet, dallásnak, jó kedvnek hírét se vehettük. Nem volt azon időben nagy Magyarországon senkinek annyi haragosa, mint a tiszteletes urnak, kire zászlóaljunk minden em-

bere neheztelt. De hiszen, nem vagyunk mi kutyafejű tatárok, mondtuk sokszor egymásnak, mondtuk a szép nőknek, kik bennünket kerültek, s kik némelykor, csak ugy félszeggel néztek le reánk szegény csillagvizsgálókra, kik a tiltott éden csillagos egéről sóvárogva vártuk a csillaghullást. Azonban a szép csillagok csak nem szálltak alá; sem kéréseinkkel nem tudtuk őket lecsalni, sem fenyegetésünk, hogy bizony még fejükre gyújtjuk a házat, nem rémité meg őket.

Egy izben gazdám gyönyörű leányát a kútnál lepitem. Julcsa volt a neve. Megrettent, de el nem futott. No; régen volt a dolog, az ág még nem verte ki szemünket, még át tudtunk ugorni a sövényen. Tehát néhány percze kezemben feledé a kis leány kezét, s kérdésemre, hogy miért kerül, hogy miért fél tőlem, a gyermekkedély őszinteségével bevallá, hogy ő nem fél, hogy ő szívesen elbeszélgetne esténkint a pitvarban, vagy az eresz alatt velem, ha a tiszteletes úr meg nem tiltotta volna.

„De hát ha megveszlek, édes lelkem, a közel vásáron, akkor csak nem tilt el sem anyád, sem a pap, hogy ne beszélj velem?“

„De nem adna ám el *maginak* (magának) szülém, mert magi nem jönne értem Linzavásárkor, hogy elgyűrűzzön. De jobb is, ha mi egymáshoz nem szólunk, hamis *maginak* a szemejárása.“

Mielőtt szemem járásának igazolására valamit mondhattam volna, már elpattant mellőlem a szép hajadon, mert észrevette, hogy anyja a pitvar, ajtóból gondos szemmel keresi leányát.

Midőn az én hajlékom tündére a padlás ajtajában megjelent, hogy a lajtorját anyjával felvonja, tekintete tovább nyugodott meg rajtam, mint egyébkor, s az én hiuságom e tekintethez rögtön commentárt írt.

Másnap este mind a mi lajtorjánk, mind a szomszédunké eltűnt. Eltűnt a harmadik, a negyedik szomszédé is.

„Se baj, vigasztaltuk, csillapítottuk a lármázó családanyákat. Mig előkerülnek a lajtorják, hiszen csak nem nyelte el a föld, addig a fehér nép háljon a házban, mi majd elheverünk a boglyák, a kazlak tövében, vagy az eresz alatt.“

„De gonosz *magiknak* a májuk, viszonzák haraggal a matronák; a lajtorját, biz' hiszen *magik* dugták el, s ha elő nem kerítik, felmegyünk a tiszteletes urhoz, s ő meg elmegy ahhoz az urhoz, ki *magiknak* parancsol.“

Mit volt mit tennünk, előkerítettük a boglyák, kazlak alól a lajtorját, melyeken nevetve, kaczagva vonult fel az illatos sarju közzé a szép fehér nép.

A tréfán vagy a nem sikerült kalandon kaczagtak-e?

Ez azon elbeszélés, melyről szó volt P. P. életírásában, de mely akkor elmaradt.

De míg az öreg asszonyokkal zsörtölődünk, míg a lajtorják keresésében fáradoztunk a nőkkel, ha bár rövid időre is, de mégis alkalmunk került egy-két szót váltani. Ez idő óta szivesebben fogadták, nyájasabban viszonozták „jó esté“-nket, „jó éjszaká“-nkat.

E kis siker azon vágyat támasztá bennünk, hogy mentül többször nyiljék ily alkalmunk, s ifju *szivünk* ha lehet mondani, azon törte *eszét*, mint idézzünk elő ismét ily alkalmat, mely bennünket e szép szalma özvegyek közelébe juttat?

A következő vasárnap este egészen elborult az ég. Már nyugodott a falu. A mi hajlékaink is elcsendesedtek.

Egyszerre éjfél felé a falu déli oldalán pirosodni kezdett az ég. Távol a falutól egy kis boglya szalma vetett lángot. „*Tüz van! tűz van!*“ kiáltók elég hangosan, hogy hajlékaink lakosai meghallják, de nem oly lármával, hogy az egész falut felriaszszuk.

Elképzelhetni a családanyák, a padlások lakosainak rémülését. Az öreg nők az ingóságok megmentéséről kezdtek gondoskodni, s a leszállásra sarkalták az ifju népet. Mindenki első akart a földön lenni, s szivesen fogadák el segítségünket a leszállásnál.

„Hol a tűz? kérdé Julcsa hallkan és remegve, midőn kezemet nyújtam segélyére.

„Szemedben, szivemben, édesem.“

Bécsi apróságok.

Egy pudli története.

Bécsi háziuramnak két szenvedélye van: centralista politikája és szép fehér, mindig a legujabb ebdivat szerint megnyírt kutyája.

Feleségével és leányával gyakran pöröl, mert ezek azt állítják, hogy a pudli a bütört rontja, de egy szemvillám a házi respectust helyreállítja, és azért csak alattomosan stichliroztatik a pudli garcon.

Egy idő óta házi uram észrevette, hogy kedves leánya — ki már csak azért is szép, mert egy háromemeletes ház jár vele — a pudli stuczert különös pártfogásba veszi, és neki elegans, új divatú nyaklóval kedvoskedik.

Az apának az nagyon hízelgett.

Ugyanez időben a kávéházban egy esinos külsejű fiatal ember kezdett asztalához ülni, és a politizálásnál mely a kávéhoz ép oly szükséges, mint a cukor — háziuram elveit vallotta, azon bókot gyakran ismételvén, hogy ha házi uram a Gemeinderathban ülne.

Különösen nem győzte a fiatal ember magasztalni azt a „kedves“ pudlit.

Házi uram fuldoklott elragadtatásában.

Egy délután a pudlival hazajövé — a kisasszony nem volt otthon — a pudli nyugtalankodott és különösen nyaklóját dörzsölte gazdája lábához.

A gazda levette, de mit látott, „imádott angyal“-al kezdő parfümírozott levélkét, most látta már, hogy miért kedvelte meg leánya egyszerre úgy a pudlit és mért találta kávéházi ismerőse oly „kedves“-nek.

A pudli postillon d'amour volt, és nyakravalója posta táska.

Egy aesculapi notabilitás, a ki tudományossága mellett arról ismeretes, hogy betegeit gyakran felületesen vizsgálja és ferde gyógy módokat rendel.

E nyáron egy fiatal ember kereste fel az orvost, kinek röviden azt rendelte, hogy menjen Karlsbadba.

A beteg elment, s tárczája megapagt ugyan, de ő nem üdült fel.

E napokban betegünk újra prezentálja magát az Aesculapnál.

„Hol volt ön nyáron?“ kérdi az.

„Karlsbadban kérem!

„Ugyan melyik bolond küldhette önt bajával Karlsbadba?“ kérdi a doctor.

Hrdliczka ur jámbor keresztyén, azért nagyon meghatotta az enkyklika. De bajt is csinált — nagyot. Ujságot házához nem járat, ebédközben elmondja feleségének a Fremdenblattból, hogy hány fiakkert stróftak meg, hány munkakerülőt abschuboltak, hány Rauchfangfeuer volt, hány Einbruchdiebstahl történt.

Az elég abból, a mit felesége tudni akart a világról.

Egy este Likeyhez vitte, ki most anyyi zajt üt a sörök országában a halbe Portiokkal.

A mellékasztalnál több ur igen részletesen tárgyalta az enkyklikát.

Te mi az a Czechliska, kérdi a nő sörért kopogó férjét.

— Hagyj békét, valami új könyv a miről a papok beszélnek, volt a válasz.

Többszöri kérdés után férje mindannyiszor egy krüglit parancsolt, mi különös gondot ébresztett nejében; másnap reggel titkon elküldte a Salit kölcsönkönyvtárba és mivel „Kühner“ griechische Elementar gramatikáját nem olvasta, rábizta, hogy hozza csak azt a könyvet, a mi olyan nagy zajt ütött, a papok között.

Hrdliczka ur e napon a levest nagyon rosznak találta.

A fiókot kihuzván, majdnem hanyattesett, az enkyklica utáni kíváncsiság, mely a szó különössége által még fokoztatott, nejének kezébe a fatális „Rénánt“ játszotta.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Még is csak használ hát vala mit a nagy harangozás a közlegő zivatar ellen.

— — Azt írják egy bécsi lapnak Styriából, hogy ott egy községet holmi 30 frnyi hátrálékért exequálni akartak, s az egész községben nem birtak több pénzt felfedezni — — 60 krajczárnál! (Tehát mégis csak vannak közös ügyeink.)

— — A francziák megtiltották Uj Caledoniában a vad népeknek a sokférjúséget. Ezentul egy asszonynak csak egy férjet szabad tartani. (Hát Párisban?) Ott még nem hozták be ezt a törvényt.

— — Egy angol író, mr Sala elkezdett egy regényt az „All the years round“ című folyóiratban. Időközben kiment Amerikába, onnan küldötte a folytatását, egyszer aztán az is elmaradt; akkor a megszorult szerkesztő rábizza mr Haloday-re, hogy fejezze be helyette a regényt, az aztán hevenyében összeadta, a ki még házasodni való volt, kivégezte, a ki már megért a halálra, ugy hogy mire mr Sola visszajött Amerikából, már be is volt fejezve a regénye. — Azzal mentette magát, hogy ő bizony nem csak azt felejtette el, hogy mi történt a regénye elején, hanem még a személyek neveit is. — Most ez a kitünő férfiú irt a német nemzetről egy ismertetést, mely épen olyan hangon van tartva, és ép oly alaposággal, a hogy a német ismeretár írók szoktak írni mi felőlünk. Képzelheted azt a hízélgést, a mivel most azt az urat a német lapok elhalmozzák.

— — Most egyikén a sok egy lábu táncosnak a ki az isten csapásából még figurát csinált, az a fátum teljesedett, hogy tánczközben az egyetlen egy lábát is kificzamította. (Ha sánta vagy, ne tánczolj!)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Farsangi kép.

Ez volt aztán jó mulatság,
Ez volt aztán élvezet;
Mássa nincs e nagy világon,
Megrablók a mennyeket.

A tánczterem fényben úszott,
Harsogott a vig zene, —
Egy-egy tündökölő csillag
Volt a hölgyek szép szeme.

De mely minket boldogított —
Az volt még csak a terem;
Hogy mulattunk? ... Ölben vittek —
Haza másnap reggelen! **Bocskoros.**

Hírlapi stylus.

Azt írja egy politikai hírlapunk:
„Peruból megnyugtató híreket veszünk!“
No, hála az egeknek! csakhogy valahonnan már mégis megnyugtató hírek érkeznek!

Egy német lapban pedig azt olvassuk:
„A kik a kincstár számára fát akarnak szállítani, ez iránti ajánlataikat ölszámra adják be az igazgatóságnál.“

Másutt meg ezt:
„A katonakötelezettek ennél fogva a városház ajtajára kiszegesztettek.“

Az bizony nem igen kellemetes lehetett rájuk nézve. (Hanem talán csak a neveikkel történt ez a supplicium?)

Farsangi epigrammák.

I. Redoute-vigadó.

Vig, mert tánczolnak; de adó, mert úgy veti ránk ki
A „felelős kormány“ : a felelő feleség.

II. Deák aphorisma.

„Mért olcsó a leány? — Csak azért, mert drága — az asszony.“

Mit Plenner meghagy, lány 's feleség kiviszik!

III. Miniszterium és közös ügyek.

Kell-e miniszter? — A hány nő, mind pénztárcza-miniszter.

S egy van csak „közös ügy“; — mellyik az? a deficzit.

Z. A.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865
(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.